

Polgármesteri beszéd a Pápai Népfőiskola kiadvány bemutatóján

(Részlet)

Értékgyűjtés folyik, értéktárak alakulnak. Értékes kezdeményezés már önmagában a számbavétel, a különböző térségek gazdagságának a felkutatása, és ehhez társul ennek a gazdagságnak a rögzítése és megmutatása az egész ország számára – népfőiskolai kiadványok formájában. És én őszinte izgalommal várom azt, hogy ez a kezdeményezés kiteljesedjen itt a mi városunkban is.

Először úgy találoztunk ezzel a kezdeményezéssel, hogy Mátyus Aliz megkeresett minket a koncepcióval, és elkezdte azt végiggondolni, hogy ehhez a koncepcióhoz a város milyen infrastruktúrát tud illeszteni, hisz az infrastruktúra minősége is sok mindent meghatároz a későbbi működés szempontjából.

Mi azt mondtuk, hogy megpróbáljuk a legjobb megoldást megtalálni. És mivel itt, most mi mind pápaiak vagyunk, illetve akik itt vannak, azok mind értik, mi azt mondtuk: a Pápai Népfőiskola helye a pedagógus művelődési ház legyen.

Ezzel értékén kezeljük a mozgalmat is, hiszen a város egyik leg-

értékesebb, legrégebbi épületét adjuk oda, ami ráadásul a helyi identitásba úgy is épült be, mint amely mindig valamiféle közösségi tér volt, mindig valamilyen kultúrakövetítő intézménynek is helyet adott. És most akkor ne is menjünk vissza a reformkorig, a Kaszinóig, hanem csak maradjunk a pedagógus művelődési ház funkcionál, és esetleg maradjunk Mátyus Ferencnél, vagy másoknál, akik ott dolgoztak.

Tisztelt hölgyeim és uraim! De én nem csak a népfőiskoláról akarok beszélni, hanem szeretném Mátyus Alizt köszönteni születésnapja alkalmából, és szeretnék ajándékot átadni számára.

Igazából őrá nagyon régóta tudtam, de nem ismertem. Az első találkozásunk talán akkor volt – de ezt már ővele meg is beszélhetjük –, amikor 2011-ben édesapja emlékére az emléktáblát avattuk a Somlai utcai házban, ahol én képviseltem az önkormányzatot, és én beszéltem. Aztán könyvbemutató alkalmával tudtam róla, hogy jön, tudtam azt, hogy Pápához tartozik. És az elmúlt néhány évben egészen

elképesztő aktivitással lépett be a város kulturális közéletébe.

Ez a kulturális közélet nálunk a régóta pozíciót foglalt és meghatározott mozgástérrel rendelkező személyek és intézményeknek az összessége. És jó, hogyha ide valaki be tud lépni. Főleg úgy, hogy a már meglévő szereplők őt elfogadják, és a velük való együttműködésben új eredmények tudnak születni. És ebben az esetben ez történt.

Ennek a materializálódott formája a Szélesvíz című folyóirat. A Szélesvíz kulturális, irodalmi, kritikai, közéleti kiadvány. És lehetne azt mondani, hogy Pápán könnyű kiadni, hiszen annyi minden van, mindig bele lehet tenni valamit, de ha ez így történik, előbb-utóbb nem értjük, hogy mi az, ami a kezünkben van.

Én azért is sokra becsülöm ezt a kiadványt, mert világos koncepció mellett dolgozik. Ennek a világos koncepciónak köszönhetően nem akar egy szám vagy két szám mindent megmutatni a városról, mert azt nem lehet, értelme se lenne ennek a nekifutásnak.

Mint apró mozaikok, amikor egymáshoz illeszkednek, szép lassan rajzolódik ki a kép, és gazdagodik az, amit eddig ebben a folyóiratban elolvashattunk.

Én egyébként ezért a kiadványért más településektől szoktam dicséretet kapni, amit közvetítek a főszerkesztő asszonynak. Tehát én büszkén elküldöm polgármester kollégáimnak más településekre, hogy nézzék meg, fogják kézbe, olvassák. Elküldöm olyanoknak, akiknek tudom, hogy a mi városunk fontosabb, mint bármilyen más város, és esetleg olyan helyen élnek, ahol nem férnek hozzá. És én jó kritikát kapok mindig, és én ennek nagyon örülök.

Nekem meggyőződésem, hogy ez a Szélesvíz kifejezi azt a gazdagodást, azt a hozzáadott értéket, amit Mátyus Aliz jelentett ebben a kulturális közéletben az elmúlt években. Ugyanakkor azt is látom, hogy az a vállalás, ami miatt most itt vagyunk, a Szélesvíznél még nagyobb léptékű, messzebbre vezető.

Az intézményalapítás az mindig izgalmas, ez egyben közösségalapítás is, valaminek az újraértelmezése. És én ehhez is kívánok legalább annyi erőt meg kitartást, mint amennyit a Szélesvíznél már megtapasztaltunk.

És hogy megköszönjem azt a munkát, amit eddig végzett, és hogy biztatást adjak a jövőre, az előttünk álló évekre Mátyus Aliznak, én szeretnék a számára egy Pro Publico-díjat átadni, egy olyan városi kitüntetést, aminek az adományozásáról a polgármester dönt. És ami, azt gondolom, hogy ezen túl méltó helye lesz Mátyus Aliznál, és az ő neve pedig oda fog kerülni azok közé, akik ebben a kitüntetésben már a városban részesültek. És neki is elmondhatom megnyugtató, hogy jó csapatba került, tehát büszke lesz azokra, akikkel együtt emlegetjük ezentúl.

Üveg plakett, egy oklevél is jár hozzá, ami mindezt tanúsítja. Gratulálók! És köszönjük szépen.

A Szélesvíz 2018 őszi számának borítója Horváth Géza fotójával

Áldozó Tamás

A sárga ház

Horváth Géza képe ihlette gondolatok*

A sárga valamiért a gyermekkor színe, de sárga az öregedés is, talán azért, mert a napot idézi, egyúttal az életet, azt az ívet, amit fejünk fölött, de mégis velünk közösen megjár kelettől nyugatig, a születéstől az elmúlásig. A sárga a melegség és a barátság színe is, s amikor látjuk a kicsi házat világítani a készülődő éjszakában, amikor a sötét felhők feketévé rendeződnek a horizonton, amikor a sárga homlokzat előtt a megkopaszodott fa tanúja az ősznek, de amikor ez már nem is fának tűnik, hanem homlokzatra karmolt megannyi barázdának, és amikor a sárga homlokzat körül sűrűsödik a hideg, keressük magunkat, keressük helyünket ebben a téglalapba vágott világban, hisz az nem lehet, hogy mi kívül vagyunk, ott vagyunk, mert ahol a mindenséget idézik meg, ott rólunk is beszélnek. Szóval keressük a helyünket ebben a téglalapba vágott világban, s az csak egy lehet: a feketeségbe ékelt sárga homlokzat mögött.

Amikor sűrűsödik a hideg, a sárga a melegségről üzen, meg a biztonságról is, arról, hogy van hely a világban, ahol bennünket várnak. Az a kicsi sárga homlokzat mi vagyunk, kapu az, ami mögött alakzatban sorakoznak az évek, kapu, ami mögött kitágul a tér, és egyszerre lehel libabórt ránk mindaz, mi elmúlt, meg az is, amit eztán remélünk. Van ott illat, érintés, jajszó meg közöny is, arcok és elsiklott kézfogás, elalvás előtti szembe nézés, meg ébredés után továbbcipelt álmok is. Van ott kályha, aminek a forró lapján kérgesednek a sütőtökszeletek, zörög a varrógép, és a szekrényekből a nehéz kabátok a molyirtó szagát öntik a szobára. Aztán a sárga homlokzat körül van még sok másik sárga homlokzat, sok másik kapu. Ott vannak mások előttünk, csak arrafelé már nem világít az utcai lámpa. Ott a titkok vannak, az a sötét az ismeretlent idézi, de a tudást és a megismerést is, ami ránk vár; egyszer majd elballag valaki az árokparton bokáig gázolva a rothadó, nyirkos levelekben, matat picit az oszlopon, és kialszik a lámpás; akkor lesz ez, amikor a keleti horizonton már foszladozik a fekete, és a hajnali szél zörgeti a kopasz fa ágait.

* Áldozó Tamás polgármester 2013. őszi, kiállítás megnyitói beszédéből, amelyben a kiállítás közönségének azt kívánta: „legyen meg az idejük, legyen meg a hangulatuk arra, hogy megtalálják saját üzeneteiket a kiállított képeken”.